

Κάρλο
Λουκαρέλλι
Ιταλική
ίντριγκα

η επιτροπή
του επιθεωρητή Ντε Λούκα

 ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΚΑΡΛΟ ΛΟΥΚΑΡΕΛΛΙ

Ιταλική ίντριγκα

Η επιστροφή του επιθεωρητή Ντε Λούκα

Μετάφραση
Δήμητρα Δότση

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύονται απολύτως οι άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και η εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη — Σύγχρονη ξένη λογοτεχνία

Σειρά Carlo Lucarelli — 1

Κάρλο Λουκαρέλλι, *Ιταλική ίντριγκα*

Carlo Lucarelli, *Intrigo italiano*

Μετάφραση: Δήμητρα Δότση

Υπεύθυνος έκδοσης: Κώστας Γιαννόπουλος

Επιμέλεια-διορθώσεις: Ελένη Μαρτζούκου

Στοιχειοθεσία, σελιδοποίηση: Αγγελική Κουτσούκου

Φιλμ-μοντάζ: Γιώργος Κεραμάς

Copyright © Carlo Lucarelli, 2017

Copyright © Giulio Einaudi editore s.p.a., Τορίνο 2017

Published by arrangement with Agenzia Letteraria Santachiara

Copyright © για την ελληνική γλώσσα, Σ. Πατάκης Α.Ε.Ε.Δ.Ε.

(Εκδόσεις Πατάκη), 2017

Πρώτη έκδοση στην ιταλική γλώσσα από τις εκδόσεις Einaudi,

Τορίνο 2017

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη,

Αθήνα, Απρίλιος 2019

Κ.Ε.Τ. Β197 Κ.Ε.Π. 204/19

ISBN 978-960-16-8081-1

**ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ**

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ 38 (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ), 104 37, ΑΘΗΝΑ

ΤΗΛ.: 801.100.2665, 210.36.50.000, 210.52.05.600 — ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 10678 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ - ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ),

570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

*Στην Τέκλα, τη φίλη μου,
επειδή και εγώ, όπως και πολλοί άλλοι,
χωρίς εκείνην δε θα ήμουν εδώ, έτσι.*

Περιεχόμενα

2 Ιανουαρίου 1954, Σάββατο	11
--------------------------------------	----

Πριν

(21-27 Δεκεμβρίου 1953)	21
21 Δεκεμβρίου 1953, Δευτέρα	25
22 Δεκεμβρίου 1953, Τρίτη	67
23 Δεκεμβρίου 1953, Τετάρτη	85
24 Δεκεμβρίου 1953, Πέμπτη	97
25 Δεκεμβρίου 1953, Παρασκευή	102
26 Δεκεμβρίου 1953, Σάββατο	129
(28 Δεκεμβρίου 1953 – 3 Ιανουαρίου 1954)	147
28 Δεκεμβρίου 1953, Δευτέρα	150
29 Δεκεμβρίου 1953, Τρίτη	172
30 Δεκεμβρίου 1953, Τετάρτη	205
31 Δεκεμβρίου 1953, Πέμπτη	208
1 Ιανουαρίου 1954, Παρασκευή	220
2 Ιανουαρίου 1954, Σάββατο	234

Μετά

(4-10 Ιανουαρίου 1954)	247
5 Ιανουαρίου 1954, Τρίτη	250
6 Ιανουαρίου 1954, Τετάρτη	272

7 Ιανουαρίου 1954, Πέμπτη	287
24 Ιουλίου 1954, Σάββατο	293
<i>Σημειώσεις</i>	297
<i>Ευχαριστίες</i>	299

2 Ιανουαρίου 1954, Σάββατο

Ο ΔΕΙΚΤΗΣ του στροφόμετρου ανέβαινε ιλιγγιωδώς, τρεμοπαίζοντας στο στρογγυλό κοντέρ του δεξιού ταμπλό, καθώς ο Ντε Λούκα είχε στριμωχτεί με την πλάτη ανάμεσα στο κάθισμα και την πόρτα του αυτοκινήτου. Η Λάντσια Αουρέλια αναπήδησε φρενάροντας απότομα, κι ο βρυχηθμός του κινητήρα έσβησε σε ένα πνιχτό γρούλισμα.

Ο Τζαννίνο βλαστήμησε, με το κ να ακούγεται σαν χ, όπως το προφέρουν στην Τοσκάνη, σαν βήξιμο, κι ύστερα έσπρωξε τον λεβιέ προς τα πίσω και κατέβασε ταχύτητα.

«Συγγνώμη, κύριε μηχανικέ... αυτός ο κόπανος με τη μηχανή μπροστά μ' έχει μουρλάνει».

Ο Ντε Λούκα έριξε μια ματιά, μέσα από το παρμπρίζ, στον σκοτεινό δρόμο, φωτισμένο από τα κίτρινα φώτα των αυτοκινήτων. Ανάμεσα από τις λαμπερές σταγόνες της βροχής που τις σάρωναν οι υαλοκαθαριστήρες, μια καμπουριασμένη φιγούρα ξεχώριζε πάνω σε μια μοτοσικλέτα, και λίγο πιο μπροστά το γκριζωπό τετράγωνο σχήμα της καρότσας ενός φορ-

τηγού. Τα πάντα λαμπύριζαν, το νερό, το φεγγάρι, και κάθε φορά που ο Τζαννίνο επιχειρούσε να προσπεράσει ο Ντε Λούκα βρισκόταν σχεδόν στην απέναντι άκρη εκείνου του στενού, φιδωτού δρόμου.

«Ολόκληρη 500άρα Σατούρνο έχεις, Θεέ και Κύριε, πάτα το λίγο!» αναφώνησε ο Τζαννίνο και κοίταξε τον Ντε Λούκα. «Κάντε μου τη χάρη, κύριε μηχανικό, άμα είναι να κάθεστε έτσι κόντρα στην πόρτα, δέστε τουλάχιστον τη ζώνη σας».

Ο Ντε Λούκα ακολούθησε τη συμβουλή του, και με την ευκαιρία έσφιξε γύρω από τον λαιμό του τον γιακά του πανωφοριού του, βυθίζοντας μέσα το πιγούνι του. Προσπάθησε να φτάσει τον αεραγωγό του καλοριφέρ στο ταμπλό, όμως η ζώνη τον κρατούσε καθηλωμένο με την πλάτη στο κάθισμα, και το μετάβησε. Στριμώχτηκε και πάλι στη γωνιά του.

Ο Τζαννίνο άπλωσε κι αυτός το χέρι του, όχι όμως προς τον αεραγωγό. Πάτησε το κουμπί του ραδιοφώνου και το έκλεισε στη στιγμή με το που ένα ρυθμικό ρέκασμα πλημμύρισε το εσωτερικό του αυτοκινήτου, ενοχλητικό και παραμορφωμένο. Είχε ξανακάνει το ίδιο, προσπαθώντας να ρυθμίσει το κουμπί σε μια φωνή τυραννισμένη από τα παράσιτα —«Ο Τέντι Ρένο» φιθύρισε ο Τζαννίνο— και μετά, με ένα άλλο κουμπί, σε μια μολυβένια σιωπή που την έσκιζε ένας απόμακρος συριγμός. Ήταν όμως όλο νευρικήτητα και δεν άντεχε να μένει αμίλητος.

«Φταίω εγώ» σιγοτραγούδησε «μόνο εγώ που

σ' αγάπησα τρελά... Σε κάνα μήνα είναι το φεστιβάλ του Σανρέμο, κύριε μηχανικέ, το ξέρω ότι δε σας καίγεται καρφί, αλλά εγώ τρελαίνομαι. Μη με καλοπιάνεις, η ιστορία μας τελείωσε... Έλεος πια μ' αυτόν τον κόπανο εδώ πέρα!».

Ξαναπροσπάθησε. Έπιασε τον λεβιέ δίπλα στο τιμόνι, κατέβασε ταχύτητα και σανίδωσε το γκάζι μόλις ο μοτοσικλετιστής μπροστά του έκανε στην άκρη, αφήνοντάς του ανοιχτό τον δρόμο. Πήγε να περάσει μπροστά από το φορτηγό που του έκρουβε την ορατότητα, αλλά αναγκάστηκε να φρενάρει γιατί ακριβώς το ίδιο είχε κάνει και η μοτοσικλέτα, κι έτσι επέστρεψε στη θέση του. Τα λάστιχα της Αουρέλια γλίστρησαν στον ολισθηρό από το χιονόνερο δρόμο, όμως ο Ντε Λούκα ούτε καν που το κατάλαβε με έναν τόσο καλό οδηγό σαν τον Τζαννίνο.

«Ωραία, δε μας φτάνει που το τιμόνι είναι δεξιά και τώρα δε βλέπουμε την τύφλα μας, είναι και ο δρόμος θεόστενος... δε με χέζετε λέω γω! Τι θα κάνουμε όταν φτάσουμε, κύριε μηχανικέ; Τον καλό και τον κακό μπάτσο, όπως στις ταινίες; Εσείς τι προτιμάτε; Εγώ πάντως θα έκανα τον κακό...»

Ο Ντε Λούκα δεν απάντησε και ο Τζαννίνο συνέχισε να μιλάει. Πάντα έτσι γινόταν, και τόσες μέρες που ήταν μαζί το είχε συνηθίσει πια, ιδίως στο αμάξι. Ο ένας μιλούσε με την τοςκάνικη, ή μάλλον φιορεντινική, μονότονη προφορά του, κι ο άλλος σκεφτόταν, αποστασιοποιημένος από εκείνη τη σαν εικοσάχρο-

νου αγοριού φωνή, πάντοτε φρέσκια και χαμογελαστή, πάντοτε, ακόμη κι όταν έλεγε εκ διαμέτρου αντίθετα πράγματα.

Σκεφτόταν.

Σκεφτόταν συγχρόνως τρία πράγματα, που τώρα πια ήταν συγκεχυμένα στο μυαλό του λόγω της προηγούμενης διακοπής: ένα ανόητο, ένα σημαντικό κι ένα άλλο, απροσδιόριστο ακόμα.

Το ανόητο: Η σπηλαιώδης φωνή του διοικητή Ντ'Ουμπέρτο, η προφορά του κάτι μεταξύ Νάπολης και Ρώμης: *Κοίτα να δεις, Ντε Λούκα, για να γίνεις μπάτσος πρέπει να 'χεις καρδιά σκύλου, αλλά διαφορετικής ράτσας. Υπάρχουν οι κοινοί αστυνομικοί, που 'χουν καρδιά μαντρόσκυλου, και υπάρχουν κι εκείνοι της Άμεσης Δράσης, που 'χουν καρδιά λαγωνικού. Εσύ είσαι τρουφόσκυλο, αγόρι μου. Κάτι τύποι σαν εμάς όμως πρέπει να 'χουν καρδιά μπασταρδόσκυλου.*

Το σημαντικό: Γιατί δε σκότωσαν αμέσως τη γυναίκα του Κρέσκα. Τη στραγγάλισαν, την έπνιξαν. Γιατί όμως δεν την καθάρισαν με τη μιά, είτε εκτελούσαν εντολές είτε το έκαναν παρορμητικά;

Και στο μεταξύ του ήρθε στο μυαλό το τρίτο πράγμα, εκείνο που δεν είχε προσδιορίσει ακόμα και που πράγματι τα μπερδευε όλα.

Δεν ήταν σκέψη, αλλά μάλλον ένα προαίσθημα.

Αγωνία. Όχι μόνο — κι οργή.

Και κάτι ακόμα — φόβος.

Η ανάσα του του έγδερνε τον λαιμό, σαν βραχνάδα, κι αναγκάστηκε να ξεροβήξει, ενστικτωδώς. Ο Τζαννίνο έστρεψε το κεφάλι του προς τον Ντε Λούκα.

«Σας ακούω, κύριε μηχανικέ».

«Τίποτα, τίποτα».

Αγωνία, οργή και φόβος. Τα ένιωθε στο στόμα του, στυφά. Σκέφτηκε την Κλάουντια, τη φωτογραφία με τα μακριά της πόδια, με τις εργάτριες από τους ορυζώνες, και τότε προστέθηκε και ο πόθος, αυτό όμως δεν είχε καμία σχέση, δεν είχε να κάνει μ' εκείνο το πράγμα που παλλόταν μέσα του, κάπου ανάμεσα στο στομάχι και την καρδιά.

Σημάδι κινδύνου.

Μόνο που ήταν ήδη πολύ αργά, καθώς στο μεταξύ ο μοτοσικλετιστής επιτάχυνε προσπερνώντας το μπροστινό φορτηγό και χάθηκε μες στο σκοτάδι της παγερής, βροχερής νύχτας, με τον Τζαννίνο να αναφωνεί «Ω, επιτέλους!», να κατεβάζει ταχύτητα, και την Αουρέλια να καταφέρνει να βγει όλη στα αριστερά για να προσπεράσει, με τη βενζίνη να βρουχάται στο καρμπιρατέρ και τον Ντε Λούκα να φωνάζει «Όχι!», μα μόνο νοερά, βουβά.

Πολύ αργά.

Ο Ντε Λούκα είδε πρώτος τη στροφή που γύριζε σε φουρκέτα, και ενστικτωδώς κοκάλωσε τα πόδια του στο δάπεδο του αυτοκινήτου, με το αριστερό χέρι του γραπωμένο από τη χειρολαβή τόσο δυνατά,

που τον πονούσαν τα δάχτυλά του, και το στόμα ορθάνοιχτο.

Ο Τζαννίνο το συνειδητοποίησε δευτερόλεπτα μετά, φρενάρισε ξεστομίζοντας μια ακόμη βρισιά κι έστριψε το τιμόνι για να ξαναμπει και πάλι δεξιά πίσω από το φορτηγό, μόνο που ήταν πλέον αργά.

Πίσω τους υπήρχε ένα άλλο αυτοκίνητο, μια ογκώδης Άλφα Ρομέο 1900, που, μόλις η Αουρέλια όρμησε μπροστά, κατέλαβε όλο τον χώρο και παρά λίγο να πέσει πάνω στο φορτηγό. Τώρα πια ένας συμπαγής τοίχος από τζάμια, λάστιχα και λαμαρίνες ορμούσε σαν βολίδα προς τη στροφή, εμποδίζοντάς τους να επιστρέψουν στη θέση τους.

«Ω, Θεέ μου!» φώναξε ο Τζαννίνο, κι ύστερα «Χριστέ μου!», γιατί ακριβώς στα μισά της στροφής φάνηκε το σθηθαίο μιας γέφυρας. Ο Ντε Λούκα το είδε να τους πλησιάζει αστραπιαία, ξεπροβάλλοντας μέσα από το λαμπερό σκοτάδι της νύχτας, καθώς κατευθύνονταν σαν σε στόχο προς τη λευκή γραμμή πάνω στα τούβλα, συνοδεία του στριγκλίσματος των φρένων που προσπαθούσαν μάταια να καθηλώσουν τις ρόδες.

Καμία πνοή, καμία σκέψη, και με την καρδιά του ούτε καν να χτυπά, ο Ντε Λούκα έμεινε κοκαλωμένος για μερικά δευτερόλεπτα, κι ύστερα η πρόσκρουση τον τίναξε μπροστά, με τη ζώνη να του στύβει από την κοιλιά όση ανάσα τού είχε απομείνει, με το χέρι του στη λαβή να μοιάζει σαν αποκομμένο από τον

καρπό, με τον λαιμό του σαν λάστιχο έτοιμο να σπάσει, και πιο πάνω το πρόσωπό του βυθισμένο σε ένα σύννεφο παγωμένου γυαλιού.

Κανένας πόνος.

Όσπου ένα χτύπημα στο μέτωπο, ξερό σαν σφυριά, τον βύθισε σε ένα σκοτάδι τόσο μαύρο και βαθύ, όπου πλέον δεν υπήρχε τίποτα.

Πρω

~

(21-27 Δεκεμβρίου 1953)

Ότζι

Εβδομαδιαίο ενημερωτικό και πολιτιστικό περιοδικό επικαιρότητας, έτος 9ο, αρ. 52, 60 λιρέτες.

Στο εξώφυλλο: Η ΜΑΡΙΑ ΛΟΥΙΖΑ, ΠΡΩΤΟΤΟΚΗ ΤΗΣ ΙΩΑΝΝΑΣ ΤΗΣ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ, ΝΥΜΦΕΥΕΤΑΙ ΟΛΛΑΝΔΟ (περισσότερες φωτογραφίες στις σελ. 12-13).

Στις μέσα σελίδες: ΔΥΟ ΣΚΟΡΠΙΟΙ ΣΤΟ ΙΔΙΟ ΜΠΟΥΚΑΛΙ, η «εκρηκτική» ομιλία του Αϊζενχάουερ χαρακτηρίζει την πρόσφατη κατάσταση των σχέσεων ανάμεσα στους δύο τρομερούς αντιπάλους, την ΕΣΣΔ και τις ΗΠΑ • ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΩΝ ΚΟΚΚΙΝΩΝ, Ντιτρόιτ: Ποια μέτρα υιοθετούν οι ΗΠΑ για να διασφαλίσουν την ασυλία των μαρτύρων που έχουν κληθεί να καταθέσουν σε δίκες στις οποίες εμπλέκονται κομμουνιστές • ΑΥΤΕΣ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΠΡΟΒΛΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟ 1954, αστρολόγοι και μέντιουμ ισχυρίζονται ότι το νέο έτος θα είναι σχετικά θετικό για την Ιταλία • ΟΤΑΝ ΟΙ ΜΑΪΜΟΥΔΕΣ ΠΕΤΑΝΕ ΑΠΑΙΤΟΥΝ ΤΟ ΤΣΑΪ ΤΟΥΣ ΣΤΙΣ ΠΕΝΤΕ, απαιτήσεις, συνήθειες και ιδιοτροπίες πολλών ζώων όταν ταξιδεύουν με αεροπλάνο • Η ΑΣΤΑΤΗ ΚΑΡΔΙΑ ΤΩΝ ΣΚΛΗΡΩΝ ΙΕΡΑΡΧΩΝ ΤΟΥ ΚΚΙ, σχεδόν όλοι οι Ιταλοί αρχηγοί του Κομμουνιστικού Κόμματος απαρνήθηκαν τις συζύγους τους από έρωτα για κάποια νεαρή σύντροφό τους.

Λε Όρε

Φωτογραφικό εβδομαδιαίο περιοδικό πολιτικής και λογοτεχνικής ενημέρωσης, αρ. 33, έτος 1ο, σελ. 60, 60 λιρέτες.

Στο εξώφυλλο: ΜΕΤΑΞΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΚΑΣΜΠΑ Η ΤΖΙΝΑ ΛΟΛΛΟΜΠΡΙΤΖΙΤΑ ΕΠΙΛΕΓΕΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ ΤΗΣ (σχετικό φωτορεπορτάζ).

Στις μέσα σελίδες: Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ, ο Φόστερ Ντάλλες στην πρόσφατη συνεδρίαση του Βορειοατλαντικού Συμφώνου δήλωσε ότι θα διακοπεί αμέσως η αμερικανική βοήθεια προς την Ευρώπη εάν καθυστερήσει η επικύρωση της Ευρωπαϊκής Αμυντικής Κοινότητας • ΤΑ ΔΩΔΕΚΑ ΝΑΙ ΤΟΥ 1953, ιδού μερικοί από τους πιο σημαντικούς γάμους της χρονιάς που φεύγει • ΡΑΣΕΛ Ο ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ, ο κωμικός από τη Ρώμη σε νέα επανέκδοση της γνωστής ταινίας *Αλβάρο ο Κουρσάρος*: αυτή τη φορά στη θέση του αλόγου θα εμφανιστεί ένας χιμπαντζής.

Διαφήμιση: ΤΣΥΝΑΡ, κόντρα στη φθορά της σύγχρονης ζωής.

Τέμπο

Έτος 15ο, αρ. 52, σελ. 56, 60 λιρέτες.

Στις μέσα σελίδες: ΕΝ ΑΝΑΜΟΝΗ ΕΝΕΡΓΕΙΩΝ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΣΟΒΙΕΤΙΚΟΥΣ, μετά την ομιλία του προέδρου Αϊζενχάουερ η Ρωσία θα πρέπει να αποδείξει την επιθυμία της για ειρήνη • ΣΤΟΧΟΣ Η ΣΕΛΗΝΗ ΤΟ '62, επιτέλους έγινε γνωστή η ημερομηνία του μεγάλου διαπλανητικού ταξιδιού που ετοιμάζει επιστημονική ομάδα με την υποστήριξη της κυβέρνησης των ΗΠΑ.

Διαφήμιση: ΑΜΑΡΟ ΚΟΡΑ, οι αρετές ενός αμάρο με γλυκιά γεύση.

Λα Σεττιμάννα Ίνκομ Ιλλουστράτα

Έτος 6ο, αρ. 52, σελ. 80, 60 λιρέτες.

Στο εξώφυλλο: Η ΛΟΥΤΣΙΑ ΜΠΟΖΕ ΔΙΑΛΕΓΕΙ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝ-
ΝΙΑΤΙΚΑ ΔΩΡΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΜΙΚΡΟ ΤΗΣ ΦΙΛΟ ΡΟΜΠΕΡΤΙΝΟ.

Στις μέσα σελίδες: ΔΕΝ ΑΡΚΟΥΝ ΟΙ ΣΥΜΜΑΧΙΕΣ ΓΙΑ ΝΑ ΣΤΑ-
ΜΑΤΗΣΟΥΝ ΟΙ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΕΣ, η ρευστότητα της παρούσας
κοινοβουλευτικής κατάστασης ευνοεί την κυβέρνηση Πέλ-
λα, αλλά ο δυναμικός ακτιβισμός της αριστεράς επιβάλλει
ένα αποφασιστικό πολιτικο-κοινωνικό πρόγραμμα στο
κόμμα της πλειοψηφίας • ΤΑ ΧΤΕΝΙΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ ΓΙΑ ΤΟ
1954, κοντά αλλά με μέτρο — κούρεμα αλά ιταλικά, λίγες
μπούκλες, καλυμμένα αυτιά • ΚΑΝΕΙΣ ΔΕ ΔΙΑΒΑΖΕΙ ΤΑ ΓΡΑΜ-
ΜΑΤΑ ΜΕ ΠΑΡΑΛΗΠΤΗ ΤΟ ΒΡΕΦΟΣ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟ, εδώ και πάνω
από πέντε αιώνες πιστοί απ' όλο τον κόσμο ζητούν άφεση
αμαρτιών από το άγαλμα στον ιερό ναό Άρα Τσέλι.

Διαφήμιση: Η απολαυστική ΚΟΚΑ-ΚΟΛΑ πρώτη σε ποιό-
τητα εδώ και πάνω από μισό αιώνα.

Σορίζι ε Καντσόνι

Εβδομαδιαίο περιοδικό τραγουδιών και ποικίλης ύλης,
έτος 2ο, αρ. 32, 30 λιρέτες.

Στο εξώφυλλο: Ο ΜΠΡΟΥΝΟ ΠΑΛΛΕΖΙ ΑΝΤΙΚΑΤΕΣΤΗΣΕ ΤΟΝ
ΛΑΤΙΛΛΑ ΣΤΗΝ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΑΝΤΖΕΛΙΝΙ (διαβάστε στη σελ. 4),
και ΔΥΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΖΙΝΑ, η Λολλομπρίτζιτα πρωτα-
γωνιστεί στο Ψωμί, έρωτας και φαντασία και τραγουδά
δύο ωραία τραγούδια (διαβάστε στη σελ. 16).

Στις μέσα σελίδες: ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ: ΘΛΙΜΜΕΝΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ (τι
΄ναι αυτό, ευγενική μου κυρία, που σας βασανίζει...), ΔΕΝ
ΜΠΟΡΩ ΝΑ ΣΕ ΞΕΧΑΣΩ (μη με καλοπιάνεις, η ιστορία μας
τελείωσε, εσύ πια κουράστηκες ν' αγαπάς...), ΦΤΑΙΩ ΕΓΩ

(φταίω εγώ, μονάχα εγώ, που σ' αγάπησα τρελά...), ΠΑ-
ΛΙΟΝΥΧΤΙΑ (ω... ω-ω-ω-ω, φως του ήλιου, ω... ω-ω-ω-ω,
σβήνει στον ουρανό, πέφτει η νύχτα κι απλώνει το πέπλο
της, με όνειρα αγάπης, σκέψεις θλιμμένες).

21 Δεκεμβρίου 1953, Δευτέρα

ΑΝΟΙΞΕ τη δρασκειλιά του, σχεδόν σαν άλμα, για να αποφύγει το τραμ που κροτάλιζε ξεκινώντας από τον σταθμό, και χώθηκε στη στοά τρυπώνοντας ανάμεσα σε δύο παλιά Φιάτ 1100 παρκαρισμένα μπροστά από τις κολόνες. Στην είσοδο του Αρένα ντελ Σόλε υπήρχε μια τεράστια ταμπέλα με κόκκινα γράμματα που κρεμόταν ακριβώς πάνω από τα κεφάλια των περαστικών, *Ο χορός της Σαλώμης*, με τον τόνο στο ωμέγα να γρατσουνίζει το τούλι της αέρινης φούστας της Ρίτα Χέιγουορθ, θαρρείς και ήθελε να τη σηκώσει.

Ο Ντε Λούκα ύψωσε το βλέμμα ενστικτωδώς, ύστερα έχωσε το πιγούνι του στον ανασηκωμένο γιακά του πανωφοριού του, γιατί είναι αλήθεια πως οι στοές της Μπολόνια προστατεύουν, αλλά ακόμη κι εκεί, δεκεμβριάτικα, το κρύο είναι τσουχτερό.

«Αν είναι να πέσει κάτι, χιόνι θα είναι» σχολίασε ένας γέρος κουκουλωμένος στο παλτό του, καθισμένος πίσω από ένα μαγκάλι με κάστανα, αλλά το είπε στα μπολονέζικα και ο Ντε Λούκα είχε ξεσυνηθίσει πια τη διάλεκτο. Τράβηξε ίσια στην οδό Ιντιπεντέ-

ντσα, ώσπου είδε την πινακίδα του καφέ που έφαχνε, κάτω από ένα υπόστεγο στρογγυλεμένο από τις αρνουβό κολόνες, και μπήκε μέσα βιαστικά. Είχε ξεσυνηθίσει ακόμη και να κουβαλάει το πιστόλι στην τσέπη του και τινάχτηκε όταν έβγαλε έναν μεταλλικό ήχο χτυπώντας στην κάσα της γυάλινης πόρτας καθώς παραμέρισε για να περάσει μια κυρία που έβγαινε με υπεροπτικό ύφος.

Μάλλον ζαχαροπλαστείο θα το έλεγες το μέρος κι όχι καφέ, κι ήταν κατάμεστο. Ο Ντε Λούκα περίμενε κάποιο ανώνυμο καφέ σε κάποιο εξίσου σκοτεινό στενάκι, όμως εκεί, στο κέντρο της πόλης, ανάμεσα σε παλτά και γούνινες ετόλ, σοκολατάκια σε συσκευασία δώρου και τα αστραφτερά στρας του χριστουγεννιάτικου διακόσμου, ένιωθε σαν χαμένος. Κοίταξε τριγύρω χωρίς να ξέρει ποιον ακριβώς αναζητούσε.

«Κύριε Μοράντι! Κύριε μηχανικέ!»

Στη γωνία του μαγαζιού ένας νεαρός καθόταν ακουμπισμένος στον γυάλινο πάγκο. Ο Ντε Λούκα τον πρόσεξε επειδή κουνούσε το χέρι του για να του τραβήξει την προσοχή, μιας και εκτός των άλλων είχε ξεχάσει ότι ο μηχανικός Μοράντι ήταν ο ίδιος.

«Τζαννίνο» συστήθηκε ο νεαρός. «Χαίρω πολύ».

Ο Ντε Λούκα του έσφιξε το χέρι. Εκ πρώτης όψεως έμοιαζε με νεαρό που ήθελε να παριστάνει τον μεγάλο. Μαλλιά χτενισμένα με ολόισια χωρίστρα στη μέση, παστωμένα από την μπριγιαντίνη, κίτρινο μεταξωτό κασκόλ με κασμίρ μοτίβα κάτω από τον για-

κά του χοντρού του αδιάβροχου. Γραβάτα σφιχτοδεμένη πάνω από το λευκό πουκάμισο. Χαμόγελο διαφήμισης οδοντόπαστας. Είχε καταλάβει ήδη ότι ήταν από την Τσοκάνη από το πώς πρόφερε το τ. Δεν τον ρώτησε καν αν το Τζαννίνο ήταν όνομα ή επίθετο, και ιδίως αν ήταν πραγματικό, έτσι όπως κι ο άλλος δε θα τον ρωτούσε ποτέ αν ήταν πράγματι μηχανικός.

«Το “Μαγιάνι” κάνει την καλύτερη σοκολάτα του κόσμου, θέλετε να δοκιμάσετε;»

«Όχι, ευχαριστώ...»

«Καλά, δεν ξέρετε τι χάνετε. Εξάλλου με τέτοιο κρύο...»

«Όχι, ευχαριστώ...»

«Έναν εσπρέσο μήπως;»

Ο Ντε Λούκα ένωσε το στομάχι του να σφίγγεται σε ένα γρήγορο γρύλισμα και ξεροκατάπие.

«Ναι» είπε «αυτό ναι».

«Έχετε φάει πρωινό; Πάρτε ένα κρουασάν, κύριε μηχανικέ, ή μάλλον ένα γλυκό...»

Ο Ντε Λούκα έγνεψε όχι με το κεφάλι κι ο Τζαννίνο φώναξε «Έναν εσπρέσο» με το δάχτυλο προτεταμένο σαν σπαθί που χαμήλωνε, δείχνοντας τον πάγκο μπροστά τους. Ο καφές έφτασε αμέσως και ο Τζαννίνο μόλις που πρόλαβε να βάλει μια κουταλιά ζάχαρη στο φλιτζάνι, όταν ξαφνικά ο Ντε Λούκα γύρισε απότομα και ήπια μονορούφι τον καφέ του, τόσο ζεστό που του έκαψε τη γλώσσα. Δεν είχε φάει πρωινό, δεν έτρωγε ποτέ το πρωί. Αν και είχε πει ήδη

έναν καφέ στον σταθμό, μόλις κατέβηκε από το τρένο, ένιωθε κιόλας ότι υπέφερε από στερητικό σύνδρομο.

«Ξέρετε, κύριε μηχανικέ, σας αναγνώρισα από τη φωτογραφία. Ήταν μία από εκείνες της δίκης, φορούσατε ένα αδιάβροχο σαν αυτό, ολόιδιο».

Ο Ντε Λούκα δεν απάντησε. Επικεντρώθηκε στο κουταλάκι του, με το οποίο μάζεψε τη ζάχαρη από τον πάτο του φλιτζανιού.

«Έχουν περάσει μόνο τέσσερα χρόνια, οπότε ήταν εύκολο, αλλά για να βεβαιωθούν ότι θα σας αναγνώριζα μου έδειξαν κι άλλη μία όπου φορούσατε στολή, μπερέ και μαύρο πουκάμισο, κι από αυτήν, είχαμε πόλεμο τότε, έχουν περάσει τουλάχιστον δέκα, αλλά παραμένετε ολόιδιος, δεν έχετε αλλάξει καθόλου».

Σταμάτησε να γλείφει το κουταλάκι του. Ο Τζαννίνο είχε χαμηλώσει τον τόνο της φωνής του κι ο Ντε Λούκα ένιωθε καρφωμένο πάνω του το χαμογελαστό του βλέμμα, μοχθηρό και πανούργο συνάμα, σαν παιδάκι που προσπαθούσε να τον ψαρέψει. Τα τελευταία χρόνια είχε γνωρίσει πολλά τέτοια βλέμματα και πάντοτε στεκόταν με τα μάτια χαμηλωμένα, μπροστά στον εισαγγελέα, στον ανακριτή, ακόμη και στον δικηγόρο του, για να μην πούμε για όσους ακολουθήσαν μετά.

Αυτός εδώ όμως ήταν απλώς ένας νεαρός που ήθελε να παριστάνει τον μεγάλο και θεωρητικά ήταν υφιστάμενός του, ή μάλλον ήταν και με το παραπά-

νω, κι έτσι ο Ντε Λούκα σήκωσε το βλέμμα του και τον κοίταξε κατάματα.

«Τελείωσες τη σοκολάτα σου;» τον ρώτησε. «Να πηγαίνουμε τώρα;»

Ο Τζαννίνο σταμάτησε για λίγο να χαμογελάει. Ξανάρχισε όμως αμέσως, πάντα μ' εκείνο το χαμόγελο διαφήμισης οδοντόπαστας, πανούργου ακόμη, αν και αυτή τη φορά πιο επιφυλακτικό.

«Πανέτοιμος, κύριε μηχανικέ. Όχι, όχι, αφήστε το σ' εμένα... σας παρακαλώ».

Το αυτοκίνητο ήταν παρκαρισμένο λίγο πιο μπροστά, σε σημείο όπου απαγορευόταν η στάθμευση επειδή στη στοά υπήρχε μια τράπεζα. Ήταν ολοκαίνουριο, τόσο γυαλιστερό που έμοιαζε από ασήμι. Ο Τζαννίνο το έδειξε στον Ντε Λούκα γνέφοντας όλο καμάρι, ενώ στέκονταν ακόμα στο υπόστεγο.

«Λάντσια Αουρέλια Β20, το καινούριο μοντέλο, το δυομισάλιτρο. Ε να, θέλω να πω ότι μου ξεπλήρωσαν μια χάρη που μου χρωστούσαν. Καλύτερο δε θα μπορούσαν να μας δώσουν, έτσι δεν είναι;» Το χάιδεψε, χτυπώντας δυο φορές με την παλάμη του το στρογγυλεμένο του πορτμπαγκάζ. «Τι πισινός... Έβγαλαν τα φτερά και τώρα είναι άλλο πράγμα... Δεν είναι αισθησιακό, κύριε μηχανικέ;»

Ο Ντε Λούκα άνοιξε την πόρτα και μπήκε από τη μεριά του συνοδηγού. Πάνω στο ταμπλό υπήρχε ένα σήμα της τροχαίας. Το έπιασε και κοίταξε με απορία

τον Τζαννίνο, που του το άρπαξε από το χέρι και το πέταξε πίσω, στα δύο στενά καθίσματα κάτω από την καμπύλη οροφή, σαν αυτή των κουπέ.

«Μου το δάνεισαν κάποιοι συνάδελφοι» είπε. «Από τη διοίκηση μου τα έψαλαν επειδή παίρνω πολλές κλήσεις». Πάτησε το μπουτόν της μίζας και μετά έβαλε μπρος με το κλειδί, πατώντας γλυκά το γκαζί. «Μάλλον θα ήταν άδικος κόπος να σας ρωτούσα πώς σας ακούγεται ο κινητήρας... νομίζω ότι, αν μας έδιναν ένα παλιό Φιάτ 500αράκι με ντεπόζιτο μεθανίου στην οροφή, για εσάς θα ήταν το ίδιο και το αυτό. Καλά δε λέω;»

Αυτή τη φορά τού απέσπασε ένα χαμόγελο. Ο Ντε Λούκα σύρθηκε στο λουσάτο κάθισμα, κουρνιαζοντας στη γωνία ανάμεσα στην πόρτα και την πλάτη του καθίσματος, με τα χέρια πλεγμένα στο στήθος για να καταπνίξει ένα παγωμένο ρίγος, τόσο δυνατό που τον έκανε να τρέμει. Το πάθαινε πάντα τον χειμώνα όταν έμπαινε σε αυτοκίνητο, λες και το παγωμένο κάθισμα ρουφούσε μεμιάς όλη τη θερμότητα του κορμιού του. Του προκαλούσε επίσης ναυτία η έντονη μυρωδιά υφάσματος και μετάλλου των καινούριων αυτοκινήτων, αλλά θα ήταν χειρότερα αν άνοιγε το παράθυρο, οπότε αποφάσισε να την υπομείνει.

Στο μεταξύ ο Τζαννίνο είχε ξεκινήσει και είχε στρίψει δεξιά στην οδό Ούγκο Μπάσσι.

«Λοιπόν, κύριε μηχανικό, ας αφήσουμε τα αυτοκίνητα... από ποδόσφαιρο πώς τα πάτε; Βλέπετε κα-

θόλου; Εγώ είμαι Φιορεντίνα... λογικό, αφού ουσιαστικά έχω γεννηθεί στο κέντρο της Φλωρεντίας, φαίνεται από την προφορά μου, ε; Εσείς τι είστε; Γιουβέντους; Μίλαν;»

Ο Ντε Λούκα κούνησε αρνητικά το κεφάλι του, και το ξανάκανε όταν ο Τζαννίνο είπε:

«Δεν πιστεύω να είστε Ίντερ;».

«Εννοούσα πως όχι, δεν ασχολούμαι με το ποδόσφαιρο».

«Με το σινεμά; Με τη μουσική! Εμένα μου αρέσει η μοντέρνα μουσική, τα ελαφρά τραγούδια δηλαδή. Αλλά και η τζαζ. Σ' έναν μήνα είναι το φεστιβάλ του Σανρέμο, κύριε μηχανικό. Νίλλα Πίτσι, Τέντι Ρένο, Φλο Σάντονς... ή μήπως είστε απ' αυτούς που ακούνε Κλάουντιο Βίλλα;» ρώτησε και τον λοξοκοίταξε, κατεβάζοντας ταχύτητα για να επιταχύνει και να στρίψει στην οδό Μαρκόνι πριν από το τραμ. «Δεν ασχολείστε με τίποτα δηλαδή, κύριε μηχανικό. Δεν είναι κι εύκολο ν' ανοίξει κανείς κουβέντα μαζί σας».

«Μήπως να μιλήσουμε για την υπόθεση;»

Ο Τζαννίνο ένευσε συγκαταβατικά. Πάτησε κλάξον για να διώξει έναν πεζό από τη μέση του δρόμου και ύστερα τράβηξε έναν φάκελο από τη θήκη της πόρτας και τον έδωσε στον Ντε Λούκα. Ήταν εκρού, με το λογότυπο της Άμεσης Δράσης της Αστυνομικής Διεύθυνσης της Μπολόνια. Ο Ντε Λούκα έσμιξε τα χείλη του, ρουφώντας αέρα λες και του έτρεχαν τα σάλια.

Η πρώτη ήταν μια φωτογραφία τραβηγμένη από κοντά, το γυμνό σώμα μιας γυναίκας σωριασμένο στο χείλος μιας μπανιέρας, απαθανατισμένο από πίσω, με την πλάτη και το κεφάλι μέσα στο νερό. Δεν το ξεχώριζες εύκολα γιατί το ασπρόμαυρο της φωτογραφίας γινόταν ένα με το σχεδόν ενιαίο γκριζο, και μόνο χάρη στην καμπύλη των γλουτών σε πρώτο πλάνο μπορούσες να ξεδιαλύνεις τις διάφορες αποχρώσεις.

Στη συνέχεια υπήρχαν κι άλλες, πιο καθαρές, η σκούρα μάζα των μαλλιών της που επέπλεαν ασάλευτα στο σαπουνόνερο σαν το κεφάλι Μέδουσας, λεπτομέρειες του κορμιού και του μπάνιου, το ματωμένο χνάρι ενός γυμνού ποδιού στο πάτωμα, τμήματα ενός άλλου δωματίου, ένα μαύρο ακουστικό τηλεφώνου πεταμένο κάτω.

Ο Ντε Λούκα τις κοίταξε εν τάχει, σχεδόν χωρίς να τις βλέπει· το ίδιο έκανε και με τις δακτυλογραφημένες σελίδες: την υπηρεσιακή αναφορά του περιπολικού που είχε μεταβεί στο σημείο, τις εκτιμήσεις του αξιωματικού της Άμεσης Δράσης, την ιατροδικαστική έκθεση. Υπήρχε επίσης μια σύντομη αναφορά των караμπινιέρων, χώρια τα αποκόμματα των εφημερίδων, λιγοστά ακόμα, όλως περιέργως, παρότι όλα είχαν συμβεί δύο μέρες νωρίτερα.

Τον φάκελο του θύματος τον είχε ήδη διαβάσει στο τρένο ξανά και ξανά και με τέτοια ορμή, που του είχε κοπεί η ανάσα, όταν έφυγε από τη Ρώμη με την εντολή να μεταβεί στην Μπολόνια για να εξιχνιάσει τη δο-

λοφονία της Στεφάνια Μαντοβάνι, συζύγου του Μάριο Κρέσκα, γεννημένης στη Φερράρα στις 23 Αυγούστου 1922 (επομένως ήταν τριάντα ενός ετών) — ύψος ένα μέτρο και εβδομήντα, βάρος πενήντα δύο κιλά, ανοιχτόχρωμο δέρμα, πράσινα μάτια, κόκκινα μαλλιά, καμένα ιδιαίτερο σημάδι. «Χήρα» είχαν προσθέσει από κάτω, επειδή ο άντρας της, ο καθηγητής Κρέσκα, είχε πεθάνει δύο μήνες πιο πριν σε ένα αυτοκινητικό δυστύχημα, όπως ήξερε ο Ντε Λούκα.

«Ευχαριστώ πολύ, κύριε μηχανικό. Και νόμιζα ότι είχα κάνει καλή δουλειά» είπε απογοητευμένος ο Τζαννίνο.

«Άφσογη δουλειά, πράγματι. Δε θέλω όμως να τα διαβάσω τώρα. Δεν ξέρω ποιος είναι αυτός...» —ξεφύλλισε τα έγγραφα— «... ο επιθεωρητής Ντ'Ορρίκο, δεν ξέρω πώς δουλεύει αυτός και η ομάδα του και δε θέλω να επηρεαστώ από τις εκτιμήσεις του. Προτιμώ να δω τον τόπο του εγκλήματος και να σχηματίσω πρώτα τη δική μου άποψη».

Ο Τζαννίνο ανασήκωσε τους ώμους. Έστριψε αριστερά στην οδό Ρίβα ντι Ρένο, διέσχισε όλο το κανάλι, έστριψε στη μικρή γέφυρα κι έκανε στην άκρη, σβήνοντας τη μηχανή. Έσκυψε στο τιμόνι για να δείξει ένα μικρό παράθυρο που φαινόταν λίγο πιο πάνω από το παρμπρίζ, με τα παντζούρια κατεβασμένα, αμπαρωμένα όπως στους οίκους ανοχής.

«Να το, κύριε μηχανικό. Αυτό εκεί είναι το σπίτι των οργίων του Κρέσκα».